

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ'

Η... «ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ»

H... «Δεσποινίς» ήταν δ Ζάν Ρουντί, ένα άδυνατο και χλωμό άγόρι δεκατριών χρόνων. Μια κυρία μὲ πένθος, ή μητέρα του, τὸν ἔφερε στὸ σχολεῖο και τὸν ἐσύστησε θερμά, μὲ ἐπιμονή, στὸν καθηγητή, σὰν νὰ ἐπρόκειτο ὁ γυιός της, νὰ ἐκτεθῇ σὲ κάποιον μεγάλο κίνδυνο.

Μόλις δ νεοφερμένος, πατῶντας στὶς μύτες τῶν μποτινιῶν του, μὲ τὶς λιγνές γάμπες κάτω ἀπ' τὰ κοντά και φουσκωτὰ παντελόνια του, και μὲ τὶς ξανθές μακριές μπούκλες του, μπῆκε στὴν τάξι, δ Πώλ Μπουτάρ, ἔνας ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους μαθητὰς τοῦ σχολείου, μουρμουρισε φωναχτά ἀπ' τὸ τελευταῖο θρανίο ποὺ καθόταν:

— Μπᾶ!... Μπᾶ!... Καλημέρα, δεσποινίς!

Καὶ στὸν καθηγητής ἔγνεψε στὸν Ρουντί νὰ καθήσῃ, ἐμεῖς ποὺ, καθόμαστε ἀρκετὰ στριμωγμένοι στὰ θρανία μας, ἀποφύγαμε νὰ τοῦ δώσουμε θέσι, διασκεδάζοντας μὲ τὰ τρομαγμένα του μάτια, μὲ τὶς κινήσεις του, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ πουλί, ποὺ δὲν ἔρει ποὺ νὰ σκαλώσῃ. "Οταν πήγαινε νὰ θάλη τὴν σάκκα του σὲ μιὰν ἄδειαν ἄκρη τοῦ θρυνίου, γρήγορα-γρήγορα ἀραιώναμε, ἀπλώναμε τοὺς ἀγκῶνες μας, και τὸν ἀναγκάζαμε νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ θέσι... Ἐκείνος ἀντὶ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὴν ἔδρα και νὰ παραπονεθῇ στὸν καθηγητή, ἔσκυθε πρὸς ἐμάς και χαμηλόφωνα μᾶς ρωτοῦσε μ' ἔνα τόνο ἄκρας εὐγενείας:

— Κύριε... θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κάνετε λίγη θέσι;...

Αὐτὸς δ πληθυντικός, αὐτὸ τὸ «κύριε» ήταν τόσο ἀσυνήθιστο γιὰ μᾶς, ὥστε μπήξαμε τὰ γέλια.. Και καθὼς δ καθηγητής ήταν απασχολημένος μὲ τὴν διόρθωσι τῶν γραπτῶν μας, τοῦ φωνάζαμε:

— 'Εδω, «Δεσποινίς»!... "Οχι, «Δεσποινίς»!... 'Εδω θὰ καθήση ή «Δεσποινίς»! "Οχι, ή «Δεσποινίς» δὲν θὰ καθήση!...

Ο Ρουντί τοῦ ὅποιου μεγάλωνε ἡ ταραχή, δο δὲν καταλάβαινε τὶ τοῦ λέγαμε, προχώρησε τότε πρὸς τὸ θάθος τῆς αἰθούσης, και ρώτησε τὸν Μπουτάρ, μὲ τὴν ἵδια εὐγενική φωνή:

— Και σεῖς, κύριε, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ κάνετε λίγη θέσι;

Τότε δ Μπουτάρ, μὲ μιὰ μεγαλύτερη ἀκόμα εὐγένεια, ποὺ διπλασίασε τὴν εὐθυμία μας, ἀ-

— Πῶς ὅχι, «Δεσποινίς»!.. Μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐχαρίστησι!

Ἐννοεῖται ὅτι μόλις κάθησε, ἀρχισαν τὰ πιὸ ἔξωφρενικὰ πειράγματα. Μπιλλιετάκια γραμμένα εἰς βάρος του κυκλοφόρησαν ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τῆς αἰθούσης, ὡς τὴν ἄλη, σταματῶντας μιὰ στιγμὴ μπροστὰ σὲ κάθε μαθητή γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ και κατόπιν ἔξακολουθῶντας τὸν δρόμο τους.

Ο Ρουντί ποὺ παρακολούθουσε αὐτὴν τὴν κίνησι μὲ με γάλη προσοχὴ ρώτησε σχετικὰ τὸν Μπουτάρ και ξαφνιάστηκε θλέποντας πάνω στὸ βιβλίο του ἔνα χαρτὶ χαραγμένο μ' ὀρνιθοσκαλίσματα. Ήταν μιὰ πρότασι συνεισφορᾶς γιὰ νὰ πληρωθοῦν τὰ ἔξοδα τοῦ κοφίματος τῶν μαλλιῶν τῆς... «Δεσποινίδος». Τὸν πατέρι αὐτὸ, ἀμέσως ἔνα ἄλλο θρέθηκε μπροστά του: Ρωτοῦσαν τὴ «Δεσποινίδα», ἃν φοροῦσε ἀνδρικές ἢ γυναικείες καλτοσοδέτες.

Η ντροπή, τὰ κοκκινίσματα, ἡ ἀμηχανία τοῦ Ζάν Ρουντί, ὅλα ἔδειχναν ἐκεῖνο ποὺ ἐνστικτῶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδαμε, εἶχαμε μαντέψει! "Οτι δηλαδή, ήτανε ἔνα παιδί, μεγαλωμένο στὸ πλευρὸ τῆς μητέρας του, ἔνα παιδί παραχαϊδεμένο...

"Οταν τελείωσε τὸ μάθημα και δλοι χυθήκαμε ἔξω, δ Μπουτάρ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι και τοῦ εἶπε ὀρθά-κοφτά:

— Μή βιάζεσαι... "Έξω στὴν

αὐλὴ σὲ παραφυλάγουν...

— Και γιατί;

— Γιὰ νὰ σὲ παιδέψουν. Στὸ λέω γιατὶ και σὺ μὲ θυήθησες στὸ μάθημα και γιατὶ αἰσθάνομαι μιὰ συμπάθεια γιὰ σένα. Και τώρα δῶσε μου τὴ σάκκα σου και τὸ καπέλλο σου. Θὰ στὰ κρατάω τὴν ὥρα ποὺ θὰ σου ριχτοῦνε...

Ο Ρουντί χλωμιάσε, τὰ μάτια του σκοτείνιασαν ἀπὸ τὴν ἀγωνία και ρώτησε μὲ ἀλλοιωμένη φωνή:

— Πρέπει νὰ μὲ δείρουν;

— Ναί, πήγαινε και τελείωνε γρήγορα! ἀποκρίθηκε δ Μπουτάρ φιλοσοφικά. "Αν φανῆς δειλός σήμερι, αὔριο θὰ σου κάνουν χειρότερα...

— Θὰ μὲ δείρουν;... Μὰ γιατί;... Γιατί;... ἔκανε δ Ρουντί, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— "Ακου — τοῦ εἴπε δ Μπουτάρ μὲ μιὰ δόσι συμπόνιας — κλείσε τὰ μάτια σου και χύσου στὸ σωρό. Κούνα τὰ χέρια σου, τὰ πόδια σου, σάλευε ὅλο σου τὸ σῶμα, ὅσο μπορεῖς...

— Και υστερα; πρόσθεσε στενάζοντας λυπημένος.

— 'Εγώ, εὐχαρίστως θὰ σὲ θυηθοῦσα, μὰ θὰ ποὺν ὅτι εἶχες ἀνάγκη ἀπὸ προστάτη. Καλύτερα ν' ἀγωνιστῆς μονάχος σου!...

— Μήν ἀργῆς! Εἶνε δπως στὴ θάλασσα. Πρέπει νὰ θουτήξης ἀμέσως κι' ολόκληρος στὸ νερό!...

— Και τὸν ἔσπρωξε ἔξω.

— Εφτά - ὅχτω μαθηταὶ οὕρλιαξαν μόλις τὸν εἶδαν:

— "Η «Δεσποινίς»... Η «Δεσποινίς»... Μπρὸς παιδιά, οιχτῆτε ιου...

Γότε δ Ρουντί, καταπόρφυρος ἀπὸ ντροπή, ρώτησε:

— Γιατὶ μὲ λέτε, δεσποινίς! Είμαι κι' ἔγω ἀγόρι ὅπως και ἐσεῖς.

— Είσαι σίγουρος γι' αὐτὸ ποὺ λές; τοῦ φώναξε ἔνυσ μαθητής, μέσα σ' ἔνα γενικό καγχασμό... "Έχεις μαλλιά κοριτσίστικα (και τοῦ τράβηξε τὰ μαλλιά)... "Έχεις γάμπες κοριτσίστικες... (και τοῦ τούμπησε τὴ γάμπα). Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ φαντασθοῦμε ὅτι είσαι ἀγόρι;

Συγχρόνως οἱ μαθηταὶ προχωρήσανε κατ' ἐπάνω του. Ο Ρουντί δὲν ἐδίστασε πειά. "Ε-

κανε δ, τι δ Μπουτάρ τὸν εἶχε συμβουλέψει νὰ κάνη. Χωρὶς θυμό, χωρὶς δρμή, ἔχοντας τὴ συναίσθησι ὅτι ύπακούει σὲ κάποιο νόμο τιμῆς, ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἔπεσε στὸ σωρό. Αἰσθάνθηκε ὅτι ἔνας μεγάλος μαθητής προσπάθησε νὰ τὸν ἀναποδογυρίσῃ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπιχειροῦσαν νὰ τοῦ πιάσουν τὰ πόδια και τὰ χέρια, γιὰ νὰ τὸν παραλύσουν. Ο Ρουντί ἀντιστέ κότανε και χτυποῦσε, δχι δημως πολὺ δυνατά, ἀπὸ ἔναν ἀνόητο φόβο μήν τοὺς πονέση.

— Αν, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἀνοιγε καμμιά μύτη, ἔσπαζε κανένα πλευρό, χτυποῦσε κανένα μάτι;

Τὸ δράμα αὐτὸ τοῦ αἷματος, τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριχιάζῃ. "Αξαφνα δημως κάποιος τὸν χτύπησε τόσο δυνατὰ ποὺ πόνεσε πολύ. Τότε ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ὅρχισε νὰ δίνη κι' αὐτὸς γροθίες, νὰ κλωτσᾶ, νὰ γκρατζουνᾶ, νὰ δαγκώνῃ, μ' ἔνα τρόπο ἔξαλλο, ἀπελπισμένο, ἀγριο...

— "Ω, ώ!... Η «Δεσποινίς» φουρκίστηκε! Η «Δεσποινίς» χτυπάει!... τοῦ φώναζαν κοροδευτικά.

— Άλλα συγχρόνως ἀπομακρύνοντουσαν τρίβοντας δ ἔνας τὸ χέρι του, δ ἄλλος τὸ πόδι του... Τότε δ Μπουτάρ πλησίασε τὸν Ρουντί, και τοῦ φόρεσε μὲ τρυφερότητα τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, και τοῦ ἔβαλε τὴ σάκκα κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του..

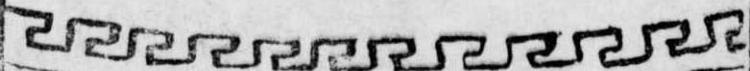
— Μπράβο!.. Μπαύθη! τοῦ εἶπε. Καλά τὰ κατάφερες. "Αρ- (Συνέχεια στὴ σελίδα 47)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ο «Καπετάν Βρυκόλακας», τὸ μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ τὸ δοποῖν εκυκλοφόρησε εἰς ἔκατον μύρια ἀντίτυπα ἐν Ἀγγλίᾳ και ἔγινε ἀνάρπαστο. Τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἐσημείωσε τὴν μεγαλυτέραν ἔπιτυχίαν ἐξ ὅλων τῶν μυθιστόρημάτων ποὺ ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ελλάδα, και διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» και τῆς «Οίκουγενείας», γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας και τῶν δύο Περιοδικῶν ἀπεφάσισε νὰ τὸ προσφέρῃ μὲ 4 δελτία και δραχμάς 12 ἀντὶ τῶν 30 δραχμῶν ποὺ τιμᾶται.

Οσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας προσκομίζουν τὰ δελτία των και λαμβάνουν τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις μας μπυροῦν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῶν Ε-φημερίδων και ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας και τὸν «Καπετάν Βρυκόλακα» μὲ 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟ «ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

πάντοτε. Δὲν χρειαζότανε μεγάλος κόπος γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν ἡλιθιότητά του. Χαχάνιζε σὲ κάθε λέξι, καὶ ἔλεγε κάθε λίγο κάτι ἄνοστα ἀστεῖα.

Σὲ μιὰ ἀνοησία του, μεγαλύτερη ἀπ' τὶς ὄλλες, δὲ Νταρνὲ κύτταζε πρὸς τὸ μέρος τῆς κ. Ἀρανού, σὰν νάθελε νὰ τὴν ἐπικαλεσθῇ ὡς μάρτυρα τῆς ἡλιθιότητος τοῦ ἐπισκέπτου του. Η κ. Ἀρανού ὅμως δὲν ἐπρόσεξε διόλου τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου. Ἡ τὸν ἀπορροφημένη, καταμαγευμένη ἀπὸ τὴν ὡμορφιὰ αὐτοῦ τοῦ νέου καὶ τὸν ἐκύτταζε κατάματα, μὲ φανερὸ θαυμασμό.

Κ' εἶχε μιὰ τέτοια ἀλλόκοτη ἔκφρασι, καθὼς τὸν ἐκύτταζε, ώστε ὁ ζωγράφος εἶχε μείνει κατάπληκτος. Ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ καταλάβῃ τὴν τραγική ἀλήθεια, ποὺ τὸν ἐσκότωνε...

Ἐμάντευσε ἀμέσως τὴν μυστηριώδη συνεννόησι τῶν δυὸς αὐτῶν πλασμάτων καὶ τὴν ἀμοιβαία ἔλξι τῆς ἀθάνατης νεότης...

Ἡιαν πραγματικὰ ἡλιθίος δὲ Μαρσέλ Πορτό, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἥταν νέος καὶ ὀραῖος κι' αὐτὴ ἡ διπλῆ γοητεία του, εἶχε κινήσει ζωηρότατα τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κ. Ἀρανού. Ἐνῶ αὐτός, δὲ Νταρνὲ κι' ὅταν ἀκόμα κατανικοῦσε τὴν ἀντίστασί της καὶ τὴν κοκετταρία της καὶ τὴν ἔκανε νὰ πιστεύῃ στὸν ἔρωτά του, ποτὲ ἐν τούτοις δὲν εἶχε διακρίνει αὐτὸ τὸ θλέμμα τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ πόθου, ποὺ ἔθλειε τώρα ὀλοφάνερο στὰ μάτια της...

Κι' ἔξαφνα ὁ φτωχὸς Νταρνὲ συναισθάνθη τὴν ἡλικία του καὶ τὴν τραγική του πτῶσι... Μέσα του τώρα ἔνοιωθε ἔνα συναίσθημα ὄργης καὶ θλίψεως... Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲ Νταρνὲ οὐδέποτε κατώρθωσε ν' ἀποτελειώσῃ ἐκεῖνο τὸ πορτραΐτο τῆς κ. Ἀρανού, γι' αὐτὸ ἐκεῖνο ἥταν τὸ τελευταῖο γυναικεῖο πορτραΐτο ποὺ προσπάθησε νὰ ζωγραφίσῃ...

Δυὸς τρεῖς μέρες ἀργότερα ἡ κ. Ἀρανού δὲν ξαναπῆγε πειὰ στὸ ἀτελἱέ τοῦ ζωγράφου...

Ο Νταρνὲ ὅμως ἐφύλαξε τὴν εἰκόνα της καὶ ἐνῷ μοῦ τὴν ἔδειχνε, τὰ μάτια του εἶχαν γεμίσει δάκρυα...

Καὶ δ δούξ, ντὲ Λερέν, τελειώνοντας τὴν ιστορία τοῦ φίλου του, ἀνάμεσα ἀπ' τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του, ἐκύτταζε στὸν τυῖχο μελαγχολικὰ τὸν Λερέν ποὺ στὸ βάθος τοῦ κάδρου του, φαινόταν ὅτι ἀψηφοῦσε εἰρωνικά, τὰ χτυπήματα τοῦ χρόνου...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

τῆσε στὸν θίασό του κι' ὅταν μιὰ ἡμέρα μ' ἄκουσε νὰ τραγουδῶ, ἐνθουσιάσθηκε καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτο «νούμερό» μου.

Ἐπὶ τέλους! Εἶχα καταφέρει κάτι στὴ ζωὴ μου!... Κι' ἔτσι, ἐπὶ πέντε χρόνια γύριζα ἀπὸ ἔνα ἐπαρχιακὸ μιούζικ - χώλλ στὸ ἄλλο, ὡσπου ἥρθε ὁ πόλεμος καὶ στάλθηκα στὸ μέτωπο. Ἐκεῖ, ἔγινα πειὰ ἀνδρας καὶ σοθαρεύθηκα. Κι' ὅταν, μετὰ τὴν ἀνακωχὴ, ξυναγύρισα στὸ Παρίσι παράτησα τὴν ἐπιθεώρησι καὶ τὴν κωμῳδία γιὰ τὸ δρᾶμα! Μάλιστα, ὁ πόλεμος, τὸ χαράκωμα, ἡ τραγικὴ ζωὴ ἐκεῖ κάτω, μὲ μεταμόρφωσαν σὲ δραματικὸ ἥθυποιό. Κι' αὐτὸς ἥταν ὁ ἀληθινὸς δρόμος μου.

Μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθηκε στὸ καμαρίνι μου ὁ μεγάλος ἥθοποιός καὶ σκηνοθέτης Φ. Σεμιέ καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ μὲ προσλάβῃ στὸ θίασό του, στὸ «Όντεόν». Ἐκεὶ ἐσημείωσα τὸν πρῶτο θρίαμβό μου στὸ «Ἐγκλημα καὶ Τιμωρία». Ἐπαιξα τὸν ρόλο τοῦ Ρασοκολήκωφ μ' ἔναν πρωτότυπο τρόπο ποὺ ἐνθουσίασε δύος τοὺς θεατρικοὺς κριτικούς.

Εἶχα γίνει πειὰ γνωστός στὸ Παρίσι. «Ολοι οἱ θιασάρχαι μὲ ἥθελαν στὸ θέατρό τους. Κι' ὅχι μόνο αὐτοί, ἀλλὰ κ' οἱ σκηνοθέται τοῦ κινηματογράφου.

Ο κινηματογράφος! Τί ὄνειρο ποὺ ἥταν γιὰ μένα.. Μοῦ ἤρεσε περισσότερο ἀπὸ τὸ θέατρο. Κι' ωστόσο, δὲν ξέρω γιατὶ, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πώς δὲν ἔκανα γιὰ τὴν θύθην. Μὴ ξεχνάτε πως εἶμαι ἔνας... γίγας. «Ἐχω ύψος 1.83 καὶ ζυγίζω σωστά 93 κιλά.

Μιὰ ἡμέρα, ὅμως ποὺ μοῦ ἐπρότειναν νὰ ὑπευθῶ τὸν ρόλο τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη στοὺς «Ἀθλίους», τόση ἥταν ἡ χαρά μου, ώστε πίστεψε ὅτι δὲ Βίκτωρ Ούγκω εἶχε γράψει αὐτὸ τὸ ἀθάνατο μυθιστόρημα, ἐπειδὴ εἶχε προβλέψει, ὅτι μιὰ ἡμέρα θὰ ἐνσάρκωνα ἔγω τὸν ἀξέχαστο ἥρωά του.

Ἡ ἐπιτυχία μου λοιπὸν στοὺς «Ἀθλίους» εἶνε γνωστή. Ο ρόλος τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη μ' ἔκανε τόσο δημοφιλῆ στὴ Γαλλία, ὅσο δὲν εἶνε οὕτε ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας! Ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιά μ' ἀναγνωρίζουν ἀμέσως καὶ λένε τ' ὅνομά μου. «Α! Ή δόξα! Εἶνε ὡμορφο νὰ εἶνε κανεὶς γνωστὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο. Μά, ὅπως εἶδετε, γιὰ νὰ φτάσω στὴ σημερινὴ θέσι μου, πέρασα πολλές συμφορές καὶ ὑπερνίκησα ἀναρίθμητα ἐμπόδια. Κι' ἔτσι σήμερα ἔχω μιὰ ὡμορφη βίλλα, σπάνια τριαντάφυλλα, νόστιμες κερασιές κι' ὅποτε ἔχω διακοπές, μπορῶ νὰ χαρῶ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μου: τὸ φάρεμα!...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΜΠΡΙΩ

Η... «ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

γησες μόνο λιγάκι νὰ τ' ἀποφασίσῃς... στὸ τέλος ὅμως τὰ κατάφερες μιὰ χαρά... Τώρα νὰ ίδης, θὰ σ' ἀφήσουν πειὰ ήσυχο!...

Σίγουρος ὅτι δὲν θὰ τὸν παρατηροῦσαν πειὰ οἱ ὄλλοι, δὲ Ζάν Ρουντί, ταραγμένος ἀπὸ τόσα νέα πράγματα ποὺ εἶδε καὶ συγκινημένος ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ κλάψῃ. Ο Μπουτάρ τὸ κατάλαβε καὶ τὸν παραμόνεψε, ἀνήσυχος, φοβούμενος, παρ' ὅλη τὴν γενναιότητα ποὺ εἶχε δείξει μήπως λιγοψυχήση τώρα... Βλέποντας ὅτι δὲ Ρουντί ήτανε ἔτοιμος νὰ ζεσπάσῃ σὲ λυγμούς, σήκωσε τὸ δάχτυλό του στὸν ἀέρα καὶ τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

— Τὰ κλάματα ἀπαγορεύονται, «Α!... Βέβαια... ἀπαγορεύονται περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ὄλλο... «Δεσποινίς»!...

Τὸ παρατσούκλι αὐτὸ δ Μπουτάρ τὸ εἶπε, τὴ φορὰ αὐτή, μὲ ἔνα τόνο ἐλαφροῦ πειράγματος, ποὺ κάνει ἀδελφός σὲ μικρότερο ἀδελφό. Καὶ δὲ Ρουντί κατάλαβε ἔξαφνα ὅτι τὰ κλάματα ποὺ τόσο ἀφθονα τὰ ἔχουν στὸ σπίτι του, κοντά στὴ μητέρα του, θὰ ἥσαν σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου, κάτι τὸ ἀνανδρο καὶ τὸ ἔξευτειστικό. .. Ανυπτύσσοντας λοιπὸν δλη τὴν ἐνεργητικότητά του, κατάπιε τὰ κλάματα του καὶ δὲν ἔχουσε παρὰ μόνον δυό διακριτικὰ δάκρυα, τὰ ὅποια δὲν ἔτρεξαν στὰ μάγουλά του, οὔτε κὰν στὶς βλεφαρίδες του, ἀλλὰ ξαναβυθίστηκαν κρυφὰ στὰ μάτια του...

Καὶ δ Μπουτάρ, ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ συσταρά, τὸν ἐπεδοκίμασε μὲ ὄφος εύχαριστημένο καὶ ἔμπειρο:

— Μπράβο!... Πολὺ καλά... Δὲν φαίνεσαι καθόλου... Πονεῖ κανεὶς, περισσότερο ἔτσι, ὅταν κλαίῃ ἀπὸ μέσα του, ἀλλὰ ἔτσι μόνο ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ ἄντρες νὰ κλαίνε!... Δὲν ἔχω δίκη Ρουντί;

Καὶ δ Ρουντί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔμαθε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φύνεται σὰν ἄντρας!...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΟΛΕΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Συνέχεια ἐκ τῆς Σελίδος 53)

χει ἔξωτερικὸ πολὺ ἄθλιο καὶ ἀπὸ τὶς φωνές του φαίνεται ὅτι εἶνε μεθυσμένος. Ἐπιμένει ὅτι ἔσεις τὸν γνωρίζετε προσωπικῶς. Ελάτε νὰ τὸν ίδητε, διότι δὲν ἔννοιε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν πάρτα...

Ο Διευθυντής κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, καὶ μόλις ἔφθασε στὴν εἰσόδο τοῦ θεάτρου, ἀνεγνώρισε τὸν Τολστοῖ, ὃ ὅποιος φρούσε μιὰ χωριάτικη μπλούζα, καπέλλο μωρέζου καὶ παπούτσια ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ φρούσαν οἱ πιὸ φτωχοὶ χωρικοὶ τῆς Ρωσίας!

Ο Τολστοῖ πέθανε τὸ βράδυ τῆς 20ῆς Νοεμβρίου τοῦ 1910.

Τρεῖς ἡμέρες ὑστερα ἀπ' τὸ θάνατό του, δὲ Τσάρος Νικόλαος ΙΙ Εγγοφε στὴν Αὐτοκράτειρα μητέρα του:

«Ο Τολστοῖ πέθανε δὲν ὑπάρχει πειά. «Ολη ἡ Ρωσσία μιλάει ἀκόμη γι' αὐτὸν καὶ ὁ τύπος εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του. Εὐτυχῶς δὲ θάνατός του ὑπῆρξε ευαγρικός δὲ ἐνταφιασμός του γρήγορος. Αὐτὸς ἐπολέμηε πολλὰ ἐπεισόδια στὶς λαϊκὲς τάξεις. Τὴν κυριεία του ἀκολούθησαν πολλοὶ δλίγοι ὅπαδοι του, οἵσοι προέλαβαν καὶ ἔφθασαν ἐγκαίρως στὴ Γιασνάγια Πολιάνα.»

Παραλλήλως μὲ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴ τοῦ Τσάρου, ὅλος δὲ τύπος Πετρούπολεως, ἔγραψε τὴν ἴδια ἡμέρα:

«Ο θάνατος τοῦ Τολστοῦ βύθιτε σὲ πένθος δλη τὴ Ρωσσία.

Ολοι μας δακρυσμένοι, σκύβομε σήμερα ἐπάνω στὸ νωπὸ τάφο τοῦ μεγάλου, τοῦ ἀγαπητοῦ μας νικοδοῦ καὶ προσειχόμενος γιὰ τὴν ἀνάπτωσι τῆς ὑπέροχης ψυχῆς του.

Η ἀγωνία καὶ τὸ βαρὺ πένθος γιὰ μιὰ τέτοια ἀπώλεια, εἶνε ζωγραφισμένα στὰ πρόσωπα δλῶν τῶν Ρώσων.